

Milotice

Kraj: Jihomoravský

Správní obvod: Kyjov

Nadmořská výška: 184 m n. m.

Počet obyvatel: 1 908

Adresa URL: www.milotice.cz

Okres: Hodonín

GPS souřadnice: 48.955758N, 17.141288E

První pís. zmínka: 1341 (683 let)

PSČ: 696 05

Památky a zajímavosti Milotice

V Miloticích jsou dvě velké historické památky - státní zámek a kostel Všetech Svatých.

Státní zámek Milotice

Vznik Milotického zámku můžeme datovat mezi léta 1586-96, kdy byl majitelem panství Bernard Ludvík Tovar z Enczesfeldu.

V průběhu 17. století, postupně ztrácel charakter panského sídla a k reprezentačním účelům panstva byl využíván jen výjimečně. V roce 1648 kupuje Milotice původně uherský rod Serényiů, na Moravě zdomácnělý už před Bílou horou. Kolem roku 1716 se Karel Antonín Serenyi rozhoduje přenést hlavní rodové sídlo do Milotic a vytvořit prostředí důstojně reprezentující ambice rodu a jeho vztah k Habsburkům.

Již mezi léty 1715-1716 pracují v interierech zámku štukatéri Pietro Spinetti a jeho syn Bernard. V exteriéru je kameníkem Polineckým vytvořen nový portál ve středu hlavního průčelí, dále je vybudován dnešní přístupový most a vzniká tak jádro budoucí základní osy, kolem níž budou postupně seřazeny ostatní objekty. Stavebním mistrem Františkem Benediktem Klíčníkem z Brna bylo postaveno východní křídlo zámku se salou terzenou a dvoupodlažním sálem.

Podstatou architektury zámku je vedle geografické a historické situace důležitá tradice zámků 17. století. Jejich insularita, tj. ostrovní vydělenost světa zámeckých komplexů od okolního prostředí.

Do výsledné podoby zámeckého areálu zasáhla druhá etapa barokní přestavby mezi léty 1738-43.

Znamenala nejen vznik pavilonů jízďárny a konírny a obou oranžerií, ale také přefasádování celé stavby. V této druhé fázi přestavby zámku byla vytvořena vídeňským sochařem Johanem Christophem Schlettererem sochařská výzdoba přístupového mostu.

Ukončení druhé fáze můžeme datovat do roku 1743. Tento letopočet se objevuje na ozdobné mříži balkonu v prvním poschodí vstupní fasády. Autorství milotického zámeckého areálu je možné připisovat nejméně dvěma architektům, díky časově bohatému rejstříku vlivů. Jednak je to osobnost významného architekta Domenica Martinelliho, tím druhým je častý spolupracovník a realizátor jeho staveb Antonio Salla. Zednickým mistrem provádějícím stavbu byl František Benedikt Klíčník.

V souvislosti s architekturou zámku nelze opomenout sochařskou výzdobu, která doplňovala vzhled exteriéru. Čtveřici soch antických bohů na atice vstupního průčelí (Jupiter, Juno, Minerva, Apollon) vytvořil brněnský sochař Christian Probstl.

Již zmiňovaná sochařská výzdoba mostu se dvěma Pegasy je dílem Johanna Christopfera Schletterera. Dominantou vstupní prostory je hlavní schodiště, které právem náleží k nejhonosněji vyzdobeným na

Moravě. V části z přízemí do piana nobile je zhotoveno z kamene, z prvního patra do druhého je dřevěné a to včetně sochařské výzdoby, která je tvořena sochami puttů, představujících alegorie pěti smyslů. Z přízemí pak nesoucích rozložený serényiovský a šternberský erb. Součástí zdobeného parapetu jsou ve všech podlažích reliéfy s náměty z Aeneidy. Toto dílo od Ch. PRÓBSTLA vzniklo v roce 1725.

Také nástropní freska od J.T. ROTTERA, jejíž vznik datujeme před rok 1742, znázorňuje epizodu z Vergiliovy Aeneidy. Představení trojského koně Odysseem.

Hlavní sál - místo divadelních produkcí a společenské centrum zámku, byl v roce 1725 vyzdoben freskou F.Ř.I. ECKSTEINA. Jejím obsahem je oslava rodové historie v symbolické rovině.

Naopak k fresce J.I. MILDORFERA s námětem Nanebevzetí Panny Marie, nejsou zachovány žádné archivní prameny a proto ji můžeme časově zařadit přibližně do konce 40. let 18. století. Touto freskou se však interiéry Milotického zámku zařadily mezi nejnáročněji vybavené ve střední Evropě.

K reprezentačním účelům sloužila sala terrena se čtveřicí přilehlých kabinetů. Barokní podobu Milotic doplňuje francouzská zahrada, budovaná podle návrhu Antona ZINNERA už roku 1719. Na ozdobnou zahradu navazovala bažantnice s pavilonem a užitková část.

Pro dějiny baroka na Moravě je příznačná geografická blízkost dvou center dobového uměleckého snažení. Vídně a Prahy. V této epoše byla Morava označována jako provincie, či periferie. Přitom oba pojmy označují něco jiného - provincie má své vlastní dějiny. Zatímco periferie mnohdy předbíhá tvorbu centra, provincie se za ní opoždí. Milotice jsou současně periferní i provincionální. Hranice těchto kategorií prochází mnohdy jedním uměleckým dílem, jakým je právě složitý a postupně vznikající komplex Milotického zámku.

www.zamekmlotice.cz

Kostel Všech svatých

Milotická farnost s konsekrovaným (1.11.1744) kostelem Všech svatých je starého původu. Vznikla nejpozději ve 13. století. Podací neboli patronátní právo ke kostelu patřilo místním vladykům, později zámeckým pánům, z nichž poslední byli Seilernové.

Nynější kostel byl postaven na místě starého gotického kostela. V letech 1702-1703 byl kolem kostela ohrazen hřbitov a postavena kostnice. Kostel je jednolodní, podélně orientovaná stavba, zaklenutá valenou klenbou s nadokeními výsečemi. Presbytář je zakončen trojboce. Nad průčelím se vypíná 36 metrů vysoká věž s cibulovitou střechou s lucernou z r. 1911, která nahradila nízkou jehlancovou střechu z r. 1807. Nové zastřešení navázalo na původní vzhled z roku 1701. Vnitřní zařízení kostela zůstalo převážně barokní a rokokové. Hlavní oltář se zaoltářní architekturou s umělého mramoru zdobí obraz Všech svatých od brněnského malíře Jana Šterna. Mezi početnými svatými jsou zastoupení především světci oblíbení v 18. století, mezi nimi i Jan Nepomucký.

Sochy u svatostánku, dále sochy sv. Barbory, sv. Kateřiny jsou z brněnské dílny Ondřeje Schweigla. Nad zakřídí je panská oratoř. Z dílny O. Schweigla pochází také kazatelna a křtitelnice s řezbou Křtu Páně. Varhanní stroj dodala firma Tuček v roce 1927, zůstala však stará barokní skříň, osazená sedmi anděly hrajícími na harfu, kytaru, housle a tympány. Za varhanami jsou zavěšena podélná plátna Smrti sv. Fr. Xaverského a sv. Jana Nepomuckého.

Na věži jsou celkem tři zvony. Nejstarší je z roku 1817 - zvon Panny Marie, další byly posvěceny roku 1968 a pojmenovány podle sv. Antonína a sv. Cyrila a Metoděje. Čtvrtý zvon - umíráček byl obnoven r. 1999. Pod

kostelem je hrobka rodiny Serenyiů z. r. 1841 se 6 rakvemi, u bočního vchodu je pomník padlých z I. světové války 1914-1919.

Barokní zeď kolem kostela se sochařskou tvorbou Ondřeje Schweigla (sv. Josef, sv. Jan Nepomucký, sv. Anna, sv. Jan Křtitel) a neznámého mistra, který pracoval v bělavém, dojmem mramoru působícím rakouském pískovci kaisersteinském (sv. Florián, sv. Vendelín. Sv. Izidor, Kalvárie) byla zařazena mezi kulturní památky I. kategorie a patří mezi ojedinělé stavby střední Evropy. Z posledního sčítání lidu vyplynulo, že v obci se k římsko-katolické církvi hlásí větší procento obyvatel, avšak věřících, kteří víru praktikují a žijí je podstatně méně. V roce 1990 byl v obci založen III. řád sv. Františka. Při farnosti působí dívčí chrámový sbor "Schola" a chrámový pěvecký sbor.

